

Vec C-172/08

Pontina Ambiente Srl

proti

Regione Lazio

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Commissione tributaria provinciale di Roma)

„Životné prostredie – Smernica 1999/31/ES – článok 10 – Osobitný poplatok za ukladanie pevného odpadu na skládku – Uloženie poplatkovej povinnosti prevádzkovateľovi skládky – Náklady na prevádzku skládky – Smernica 2000/35/ES – Úroky z omeškania“

Abstrakt rozsudku

1. *Životné prostredie – Odpad – Skládkovanie odpadu – Smernica 1999/31 – Zásada znečisťovateľ platí*

(Smernica Rady 1999/31, článok 10)

2. *Aproximácia právnych predpisov – Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách – Smernica 2000/35 – Pôsobnosť*

(Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/35, článok 1, článok 2 bod 1 a článok 3)

1. Článok 10 smernice 1999/31 o skládkach odpadov, zmenenej a doplnenej nariadením 1882/2003, sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá ukladá prevádzkovateľovi skládky povinnosť platiť poplatok, ktorý mu musí uhradiť miestny územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku, a ktorá stanovuje voči tomuto prevádzkovateľovi peňažnú pokutu v prípade oneskorenej platby tohto poplatku, avšak za predpokladu, že táto právna úprava je doplnená opatreniami, zabezpečujúcimi, že územnosprávny celok hradí riadne a v krátkej lehote uvedený poplatok a že všetky náklady spojené s jeho vymáhaním, a najmä náklady vyplývajúce z oneskorenej platby súm, ktoré z tohto dôvodu dlhuje uvedený miestny územnosprávny celok tomuto prevádzkovateľovi, vrátane peňažných pokút prípadne uložených tomuto poslednému menovanému z dôvodu omeškania, sa odrážajú v cene, ktorú tento územnosprávny celok platí prevádzkovateľovi. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby overil, či sú tieto podmienky splnené.

Začítaním takými nákladmi prevádzkovateľa by totiž viedlo k tomu, že by znášal náklady spojené s odstraňovaním odpadov, ktoré nevyprodukoval, ale ktorých odstránenie iba zabezpečuje v rámci svojej činnosti ako poskytovateľa služieb.

(pozri body 38, 41, bod 1 výroku)

2. Článok 1, článok 2 bod 1 a článok 3 smernice 2000/35 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa majú vykladať v tom zmysle, že sumy, ktoré územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku dlhuje prevádzkovateľovi skládky, ako sú sumy dlžné z dôvodu úhrady poplatku, spadajú pod rozsah pôsobnosti uvedenej smernice a že členské štáty podľa jej článku 3 musia zabezpečiť, že v prípade omeškania platby uvedených súm, ktoré možno pripísať tomuto miestnemu územnosprávnemu celku, sa úrok stáva splatným v prospech tohto

prevádzkovateľa.

(pozri bod 48, bod 2 výroku)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 25. februára 2010 (*)

„Životné prostredie – Smernica 1999/31/ES – článok 10 – Osobitný poplatok za ukladanie pevného odpadu na skládku – Uloženie poplatkovej povinnosti prevádzkovateľovi skládky – Náklady na prevádzku skládky – Smernica 2000/35/ES – Úroky z omeškania“

Vo veci C-172/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Commissione tributaria provinciale di Roma (Taliansko) z 1. apríla 2008 a doručený Súdnemu dvoru 25. apríla 2008, ktorý súvisí s konaním:

Pontina Ambiente Srl

proti

Regione Lazio,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka ôsmej komory C. Toader, vykonávajúca funkciu predsedníčky druhej komory, sudcovia C.W. A. Timmermans, K. Schiemann, P. Kriš (spravodajca) a L. Bay Larsen,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: R. Ferey, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. júna 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Pontina Ambiente Srl, v zastúpení: F. Zadotti, ragioniere, a A. Presutti, avvocato,
- talianska vláda, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. De Bellis, avvocato dello Stato,
- Komisia Európskych spoločenských, v zastúpení: A. Aresu a J.-B. Laignelot, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. septembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES, článku 10 smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov (Ú. v. ES L 182, s. 1; Mim. vyd. 15/004, s. 228), zmenenej a doplnenej nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 z 29. septembra 2003 (Ú. v. EÚ L 284, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 447, ďalej len „smernica 1999/31“), ako aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. ES L 200, s. 35; Mim. vyd. 17/001, s. 226).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Pontina Ambiente Srl (ďalej len „Pontina Ambiente“) a Regione Lazio, ktorého predmetom sú dva platobné výmery konštatujúce oneskorenú platbu osobitného poplatku za ukladanie pevného odpadu na skládku za tretí a štvrtý štvrtrok roku 2004 spoločnosťou Pontina Ambiente, ktorými sa jej uložili pokuty, ako aj úroky z omeškania.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Odôvodnenie č. 29 smernice 1999/31 znie takto:

„keďže by bolo potrebné prijať opatrenia na zabezpečenie toho, aby cena útvorená za uloženie odpadu na skládku pokrývala všetky náklady vynaložené na jej zriadenie a prevádzku, vrátane, pokiaľ je to vhodné, finančnej záruky alebo jej ekvivalentu, ktoré musí prevádzkovateľ poskytnúť, ako aj odhadované náklady na uzatvorenie skládky, vrátane nákladov potrebných na starostlivosť o skládku po skončení prevádzky“.

4 Článok 1 ods. 1 smernice 1999/31 stanovuje:

„S cieľom splniť požiadavky smernice 75/442/EHS [Rady z 15. júla 1975 o odpadoch (Ú. v. ES L 194, s. 39; Mim. vyd. 15/001, s. 23), zmenenej a doplnenej rozhodnutím Komisie 96/350/ES z 24. mája 1996 (Ú. v. ES L 135, s. 32; Mim. vyd. 15/003, s. 59, ďalej len „smernica 75/442“)], najmä jej článkov 3 a 4, je cieľom tejto smernice, prostredníctvom prísnych prevádzkových a technických požiadaviek na odpad a skládky, ustanoviť opatrenia, postupy a pokyny pre predchádzanie alebo obmedzovanie, pokiaľ je to možné, negatívnych vplyvov na životné prostredie, najmä znečisťovania povrchových vôd, podzemných vôd, pôdy a ovzdušia a globálneho životného prostredia, vrátane skleníkového efektu, ako aj akéhokoľvek rizika pre zdravie ľudí, ktoré by skládka odpadu mohla predstavovať počas celého svojho životného cyklu.“

5 Podľa znenia článku 2 smernice 1999/31:

„Na účely tejto smernice:

...

l) „prevádzkovateľ“ znamená fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá je zodpovedná za skládku v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi toho členského štátu, na území ktorého sa skládka nachádza; v jednotlivých etapách, tzn. od prípravnej etapy až po etapu starostlivosti o skládku po skončení jej prevádzky, môže ísť o rôzne osoby;

...

n) „držiteľ“ znamená pôvodcu odpadu alebo fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá má odpad v držbe;

...“

6 Článok 10 smernice 1999/31 stanovuje:

„Členské štáty prijímú opatrenia na zabezpečenie toho, aby všetky náklady súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky, vrátane, pokiaľ je to možné, nákladov finančnej záruky alebo jej ekvivalentu uvedeného v článku 8 písm. a) bodu iv) a odhadovaných nákladov na uzatvorenie skládky a starostlivosti o ňu po skončení jej prevádzky minimálne po dobu 30 rokov, boli pokryté cenou útvorenou prevádzkovateľom za ukladanie jednotlivých druhov odpadov na skládku. Podľa požiadaviek smernice Rady 90/313/EHS zo 7. júna 1990 o slobode prístupu k informáciám o životnom prostredí [Ú. v. ES L 158, s. 56; Mim. vyd. 15/001, s. 402] členské štáty zabezpečia transparentnosť pri zbere a používaní informácií o všetkých potrebných nákladoch.“

7 Článok 3 ods. 1 písm. a) smernice 75/442 znie takto:

„1. Členské štáty prijímú vhodné opatrenia na podporu:

a) po prvé predchádzania alebo obmedzenia vzniku odpadu a jeho škodlivosti ...“

8 Článok 1 smernice 2000/35 stanovuje, že táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie.

9 Podľa článku 2 bodu 1 smernice 2000/35 sa pod pojmom „obchodné transakcie“ rozumejú „transakcie medzi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej správy, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“.

10 Článok 3 smernice 2000/35 s názvom „Úrok v prípade oneskorenej platby“ stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby sa úrok stal splatným v prípade oneskorenej platby a veriteľ, ktorý splnil svoje zmluvné a zo zákona mu vyplývajúce záväzky, má na neho nárok, ak nedostal dlžnú čiastku načas, s výnimkou prípadov, keď dlžník nie je za omeškanie zodpovedný.

Vnútroštátna právna úprava

11 Na účely zníženia produkovania odpadu, ako aj využívania odpadu ako zdroja surovín a energie zavádza článok 3 ods. 24 zákona č. 549 z 28. decembra 1995 o racionalizačných opatreniach v oblasti verejných financií (riadna príloha GURI č. 302 z 29. decembra 1995, ďalej len „zákon č. 549/95“) osobitný poplatok za ukladanie pevného odpadu na skládku.

12 Podľa článku 3 ods. 25 zákona č. 549/95 je dôvodom na zavedenie tohto poplatku ukladanie pevného odpadu na skládku.

13 Z článku 3 ods. 26 zákona č. 549/95 vyplýva, že platiteľom uvedeného poplatku je prevádzkovateľ podniku zaoberajúceho sa konečným uložením, ktorého povinnosť je vyberať tento poplatok od územného celku, ktorý ukladá odpad na skládku.

14 Článok 3 ods. 27 zákona č. 549/95 stanovuje, že osobitný poplatok za ukladanie odpadu na skládku sa platí regiónom.

15 Podľa článku 3 ods. 28 a 29 zákona č. 549/95 sa povinná suma vypočítaná vynásobením

sumy tohto poplatku množstvom odpadov uložených na skládku v kilogramoch, ako aj koeficientom, ktorý zohľadňuje špecifickú hmotnosť, kvalitu a podmienky uloženia odpadu na skládku.

16 § 3 ods. 31 zákona č. 549/95 stanovuje finančnú pokutu za nezaplatenie, za zaplatenie v nižšej sume alebo za oneskorené zaplatenie poplatku, ktorá môže dosiahnuť až štvornásobok sumy poplatku vzťahujúceho sa na vykonanú operáciu.

17 § 1 ods. 1 a § 2 písm. a) legislatívneho dekrétu č. 231 z 9. októbra 2002, ktorým sa preberá smernica 2000/35 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (GURI č. 249 z 23. októbra 2002, s. 16), v zásade preberajú znenie § 1 a § 2 bodu 1 tejto smernice.

Spor vo veci samej a návrh na začatie prejudiciálneho konania

18 Pontina Ambiente so sídlom v Ríme vykonáva zber a likvidáciu odpadov. Jej činnosť spočíva najmä v prijímaní pevných odpadov pochádzajúcich z rôznych obcí regiónu Lazio na skládku určenú na tento účel, a to na ich uloženie, spracovanie na účely výroby vedľajších produktov a hnojív, ako aj na zníženie ich objemu.

19 Podľa zákona č. 549/95 a regionálneho vykonávacieho zákona je Pontina Ambiente platiteľom osobitného poplatku za ukladanie pevného odpadu na skládku, ktorý platí na území regiónu Lazio každý štvrtý rok, pričom poplatok je splatný najneskôr do konca mesiaca, ktorý nasleduje po konci štvrtého roka, v ktorom sa uskutočnili príslušné operácie spočívajúce v ukladaní odpadu. Pontina Ambiente je povinná vybrať tento poplatok od obcí, ktoré svoj odpad vyvážajú na skládku.

20 Uvedená spoločnosť zaplatila neskoro poplatok za tretí a štvrtý štvrtý rok roku 2004, čo viedlo príslušné orgány regiónu Lazio k tomu, aby jej v októbri 2006 poslali dva platobné výmery a zároveň jej uložili peňažnú pokutu podľa § 3 ods. 31 zákona č. 549/95.

21 Pontina Ambiente podala 4. januára 2007 na Commissione tributaria provinciale di Roma žalobu o neplatnosť opatrení prijatých regiónom Lazio.

22 Pontina Ambiente napadla ustanovenia zákona č. 549/95 v tom rozsahu, v akom sa za platiteľa dotknutého poplatku považuje prevádzkovateľ skládky. Taktiež spochybňuje pokuty, ktoré jej boli uložené za oneskorené zaplatenie tohto poplatku na území regiónu Lazio, keďže toto oneskorenie spôsobili dotknuté obce. Kritizovala skutočnosť, že zaplatenie uvedeného poplatku prevádzkovateľom skládky nezávisí od toho, či dotknuté obce za poskytnutú službu zaplatia, a že pre tieto obce nie je stanovená akákoľvek pokuta.

23 Uvedená spoločnosť sa najmä odvoláva na nezlučiteľnosť určitých podmienok na uplatnenie dotknutého poplatku, ktoré sa týkajú určenia jeho platiteľa a režimu sankcií v prípade oneskorenej úhrady tohto poplatku s právom Únie, a konkrétne s článkami 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES, s článkom 10 smernice 1999/31, ako aj s relevantnými ustanoveniami smernice 2000/35.

24 Commissione tributaria provinciale di Roma sa domnieva, že žalobné dôvody, ktoré uviedla Pontina Ambiente môžu byť dôvodné, a rozhodol takto:

„Vzhľadom na to, že § 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549/95..., ako ho vyložila finančná správa, aj podľa jeho nepopierateľného doslovného znenia, by mohol odporovať článkom 12 [ES], 14 [ES], 43 [ES] a 46 [ES], ako aj článku 10 smernice 1999/31/ES... a odôvodneniam č. 7, 10, 16,

19... smernice 2000/35... a vzhľadom na to, že teda vzniká otázka zlučiteľnosti vyššie uvedených vnútroštátnych ustanovení s právnym poriadkom Spoločenstva, prerušuje prebiehajúce konanie a odkladá výkon napadnutých výmerov a predkladá vec Súdnemu dvoru na rozhodnutie v rámci jeho osobitných právomocí.“

O návrhu na začatie prejudiciálneho konania

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania a formulácii otázok

25 Komisia Európskych spoločenstiev má pochybnosti vzhľadom na prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, keďže vnútroštátny súd podľa nej na jednej strane vyslovene neformuloval otázku a na strane druhej návrh smeruje k tomu, aby Súdny dvor rozhodol o zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s právom Únie.

26 Talianska vláda a Komisia okrem toho tvrdia, že rozhodnutie, ktorým sa predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania, neobsahuje nič, čo by umožnilo pochopiť, z akého dôvodu odkazuje návrh na začatie prejudiciálneho konania na články 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES.

27 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor sa síce v rámci prejudiciálneho konania nemôže vysloviť o zlučiteľnosti vnútroštátneho opatrenia s právom Únie, má však právomoc poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky relevantné informácie o výklade práva Únie, ktoré mu pomôžu posúdiť túto zlučiteľnosť na účely rozhodnutia sporu, ktorý prejednáva (rozsudok zo 16. júla 2009, Futura Immobiliare a. i., C-254/08, Zb. s. I-6995, bod 28 a citovaná judikatúra).

28 Na strane druhej je potrebné konštatovať, že napriek tomu, že vnútroštátny súd vyslovene neformuloval otázku, poskytol dostatočné údaje a objasnil skutkový stav, tak aj právne súvislosti sporu v konaní vo veci samej spôsobom, ktorý umožňuje Súdnemu dvoru pochopiť predmet jeho žiadosti a poskytnúť mu výklad relevantných ustanovení práva Únie, ktorý môže byť užitočný pre riešenie v uvedenej veci.

29 Tak je to v prípade, pokiaľ ide o článok 10 smernice 1999/31 a smernicu 2000/35. Naopak rozhodnutie, ktorým sa predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania, žiadnym spôsobom neobjasňuje relevantnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania v časti, ktorá sa týka článkov 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES. Konkrétne neupresňuje, ako by sa uvedené články mohli uplatňovať na opisovanú situáciu, ktorá, ako uviedla generálna advokátka v bodoch 35 až 38 svojich návrhov, sa javí ako prípad výlučne vnútroštátneho charakteru jediného členského štátu a neobsahuje žiadny prvok, ktorý by ho spájal s cezhraničnou situáciou.

30 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný okrem tej časti, ktorá sa týka článkov 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES.

31 Z informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, sa dá vyvodiť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka týchto otázok:

1. Má sa článok 10 smernice 1999/31 vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá ukladá prevádzkovateľovi skládky povinnosť platiť osobitný poplatok za ukladanie pevných odpadov na skládku, ktorý mu má byť uhradený územnosprávnym celkom ukládajúcim odpad na skládku, a ktorá stanovuje voči tomuto prevádzkovateľovi peňažné pokuty v prípade oneskorenej platby tohto poplatku bez toho, aby uložila uvedenému územnosprávnemu celku povinnosť uhradiť čiastku uvedeného poplatku tomuto prevádzkovateľovi v určitej lehote a v prípade oneskorenej platby znáša všetky náklady, ktoré vznikli jeho omeškaním vrátane sumy peňažných pokút, ktoré boli uložené

prevádzkovate?ovi?

2. Má sa smernica 2000/35 vykladať v tom zmysle, že sumy, ktoré dlhuje územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku prevádzkovate?ovi skládky, akými sú sumy dlžné z dôvodu uhradenia poplatku, spadajú pod rozsah pôsobnosti uvedenej smernice a že členské štáty musia podľa jej článku 3 zabezpečiť, aby sa úrok v prípade omeškania platby uvedených súm stal splatným?

O veci samej

O prvej otázke

32 Podľa článku 10 smernice 1999/31 prijímú členské štáty také opatrenia, aby všetky náklady súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky boli pokryté cenou útoťovanou prevádzkovate?om za ukladanie jednotlivých druhov odpadov na skládku.

33 Ako uviedla generálna advokátka v bode 49 svojich návrhov, článok 10 smernice 1999/31 nenaria?uje členským štátom presnú metódu na zabezpečenie financovania nákladov na skládky. Pri súasnom stave práva Únie, keď neexistuje akáko?vek právna úprava prijatá na základe článku 175 ES, ktorá by členským štátom naria?ovala presnú metódu na zabezpečenie financovania týchto nákladov, môže byť toto financovanie v závislosti od vo?by dotknutého členského štátu zabezpečené ťubovo?ne prostredníctvom dane, poplatku alebo akýmko?vek iným spôsobom (pozri analogicky rozsudok FUTURA Immobiliare a i., už citovaný, bod 48).

34 Z toho vyplýva, že článok 10 smernice 1999/31 nebráni tomu, aby členský štát zaviedol poplatok za ukladanie odpadu, ktorého platite?om je prevádzkovate? skládky a ktorý sa prenáša na držite?a, ktorý tento odpad ukladal na skládku. Nebráni ani tomu, aby členský štát stanovil pokuty, ktoré sa uložia uvedenému prevádzkovate?ovi, ktorý oneskorene zaplatí poplatok, keďže zavedenie takýchto pokút, takisto ako aj určenie platite?a takéhoto poplatku, spadá výlu?ne do právomoci členských štátov.

35 Článok 10 smernice 1999/31 ale vyžaduje, ako to vyplýva aj z odôvodnenia 29 tejto smernice, aby členské štáty prijali opatrenia zabezpečujúce, aby cena útoťovaná za uloženie odpadu na skládku bola stanovená tak, aby pokryla všetky náklady spojené s jej zriadením a prevádzkou.

36 Táto požiadavka je výrazom zásady „zne?is?ovate? platí“, ktorá znamená, ako Súdny dvor už rozhodol v rámci smernice 75/442 a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/12/ES z 5. apríla 2006 o odpadoch (Ú. v. EÚ L 114, s. 9), že náklady na odstránenie odpadu znáša jeho držite? (pozri rozsudky zo 7. septembra 2004, Van de Walle a i., C?1/03, Zb. s. I?7613, bod 57; z 24. júna 2008, Commune de Mesquer, C?188/07, Zb. s. I?4501, bod 71, ako aj Futura Immobiliare a i., už citovaný, body 44 a 45 a citovanú judikatúru). Taktiež je v súlade s cieľom smernice 1999/31, ktorým je podľa jej článku 1 ods. 1 splnenie požiadaviek smernice 75/442 a najmä jej článku 3, ktorý ukladá členským štátom okrem iného povinnosť prijať vhodné opatrenia na podporu predchádzania alebo obmedzovania vzniku odpadu.

37 Z toho najmä vyplýva, že či už je vnútroštátna právna úprava upravujúca skládky akáko?vek, musí zabezpečiť, aby držite? ukladajúci odpad na skládku na ú?ely jeho odstránenia skuto?ne uhradil všetky náklady na prevádzku takejto skládky.

38 Z toho vyplýva, že aj keď členský štát môže zaviesť poplatok z odpadu, ktorého platite? je prevádzkovate? skládky a ktorý tomuto prevádzkovate?ovi hradia územnosprávne celky ukladajúce odpad na skládku, je to tak pod podmienkou, že toto da?ové ustanovenie je doplnené

opatreniami, ktoré zabezpečujú, že poplatok hradí územnosprávny celok riadne a v krátkej lehote tak, aby uvedený prevádzkovateľ neznášal nadmerné náklady na prevádzku spojené s oneskorenými platbami zo strany uvedených územnosprávnych celkov a nedochádzalo tak k porušeniu zásady „zneisovateľ platí“. Zaťaženie takými nákladmi prevádzkovateľa by totiž viedlo k tomu, že by znášal náklady spojené s odstraňovaním odpadov, ktoré nevyprodukoval, ale ktorých odstránenie iba zabezpečuje v rámci svojej činnosti ako poskytovateľ služieb.

39 V každom prípade, tak ako poplatok, o ktorý ide v konaní vo veci samej, vypočítaný na základe množstva odpadu odstráneného uložením na skládku, predstavuje prevádzkové náklady v zmysle článku 10 smernice 1999/31, ktoré sa musia zahrnúť do ceny, ktorú platí držiteľ odstraňujúci odpad uložením na skládku prevádzkovateľovi skládky; všetky náklady spojené s vymáhaním súm, ktoré z tohto titulu dlhuje držiteľ odpadu uvedenému prevádzkovateľovi, a najmä náklady vyplývajúce z oneskoreného zaplatenia týchto súm, vrátane prípadných nákladov vynaložených na účel zabránenia peňažnej pokute, sa v tejto cene musí odraziť, aby sa splnili požiadavky článku 10 smernice 1999/31.

40 To isté platí pre prípad peňažných pokút uložených prevádzkovateľovi skládky z dôvodu oneskorenej úhrady takéhoto poplatku, pokiaľ toto omeškanie bolo spôsobené omeškaním zo strany držiteľa odpadu s úhradou splatných čiastok z titulu tohto poplatku, čoho overenie je vecou vnútroštátneho súdu.

41 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné na prvú otázku odpovedať tak, že článok 10 smernice 1999/31 sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá ukladá prevádzkovateľovi skládky povinnosť platiť poplatok, ktorý mu musí uhradiť miestny územnosprávny celok ukládajúci odpad na skládku, a ktorá voči tomuto prevádzkovateľovi stanovuje peňažnú pokutu v prípade oneskorenej platby tohto poplatku, avšak za predpokladu, že táto právna úprava je doplnená opatreniami, zabezpečujúcimi, že územnosprávne celky uhradia uvedený poplatok riadne a v krátkej lehote a že všetky náklady spojené s jeho vymáhaním, a najmä náklady vyplývajúce z oneskorenej platby súm, ktoré z tohto dôvodu dlhuje uvedený miestny územnosprávny celok tomuto prevádzkovateľovi, vrátane peňažných pokút prípadne uložených poslednému uvedenému subjektu z dôvodu tohto omeškania, sa odrážajú v cene, ktorú platí tento územnosprávny celok uvedenému prevádzkovateľovi. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby overil, či sú tieto podmienky splnené.

O druhej otázke

42 Smernica 2000/35 po tom, ako vo svojom článku 1 stanovuje, že sa jej ustanovenia vzťahujú na všetky platby, ktoré sú úhradou za obchodné transakcie, definuje vo svojom článku 2 bode 1 „obchodné transakcie“ ako „transakcie medzi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej správy, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“.

43 Tieto ustanovenia sa v podobnom znení prebrali do talianskeho právneho poriadku legislatívnym dekrétom č. 231 z 9. októbra 2002.

44 V prejednávanej veci, pokiaľ ide v konaní vo veci samej o vzťah medzi prevádzkovateľom skládky a územnosprávnym celkom ukládajúcim odpad na skládku, z informácií obsiahnutých v uznesení, ktorým sa podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, vyplýva, že tento prevádzkovateľ poskytuje tomuto územnosprávnemu celku službu, teda likvidáciu odpadu ukladaného na skládku, za ktorú mu uvedený územnosprávny celok poskytuje odplatu zahŕňajúcu v súlade s článkom 3 ods. 26 zákona č. 549/95 sumu osobitného poplatku, ktorú má zaplatiť.

45 Je teda zrejmé, že na rozdiel od toho, čo tvrdí talianska vláda, je vzťah medzi

prevádzkovateľom skládky a územnosprávnym celkom ukladajúcim odpad na skládku, transakciou medzi podnikom a územnosprávnym celkom, ktorá vedie k poskytnutiu služby za odplatu, a teda je obchodnou transakciou v zmysle článku 2 bodu 1 smernice 2000/35.

46 Platby, ktoré sú odplatom za takúto transakciu, teda spadajú pod rozsah pôsobnosti smernice 2000/35.

47 Z toho vyplýva, že v situácii, o akú ide v konaní vo veci samej, musia členské štáty v súlade s článkom 3 smernice 2000/35 zabezpečiť, že úrok sa stáva splatným v prípade omeškania platby súm, ktoré z tohto titulu dlhuje miestny územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku prevádzkovateľovi skládky, ktoré prípadne zahŕňajú, ako bolo uvedené v bode 38 tohto rozsudku, sumu poplatku, ktorého platiteľom je tento prevádzkovateľ a ktorý miestny územnosprávny celok ukladajúci tento odpad na skládku uhradí tomuto prevádzkovateľovi.

48 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na druhú otázku sa má odpovedať tak, že článok 1, článok 2 bod 1 a článok 3 smernice 2000/35 sa majú vykladať v tom zmysle, že sumy, ktoré územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku dlhuje prevádzkovateľovi skládky, ako sú sumy dlžné z dôvodu úhrady poplatku, spadajú pod rozsah pôsobnosti uvedenej smernice a že členské štáty podľa jej článku 3 musia zabezpečiť, že v prípade omeškania platby uvedených súm, ktoré možno pripísať tomuto miestnemu územnosprávnemu celku, sa úrok stáva splatným v prospech tohto prevádzkovateľa.

O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdný dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Článok 10 smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov, zmenenej a doplnenej nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 z 29. septembra 2003, sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje vnútroštátna právna úprava, o akú ide v konaní vo veci samej, ktorá ukladá prevádzkovateľovi skládky povinnosť platiť poplatok, ktorý mu musí uhradiť miestny územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku, a ktorá stanovuje voči tomuto prevádzkovateľovi peňažnú pokutu v prípade oneskorenej platby tohto poplatku, avšak za predpokladu, že táto právna úprava je doplnená opatreniami, zabezpečujúcimi, že územnosprávny celok hradí riadne a v krátkej lehote uvedený poplatok a že všetky náklady spojené s jeho vymáhaním, a najmä náklady vyplývajúce z oneskorenej platby súm, ktoré z tohto dôvodu dlhuje uvedený miestny územnosprávny celok tomuto prevádzkovateľovi, vrátane peňažných pokút prípadne uložených tomuto poslednému menovanému z dôvodu omeškania, sa odrážajú v cene, ktorú tento územnosprávny celok platí prevádzkovateľovi. Vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby overil, či sú tieto podmienky splnené.

2. § 1, § 2 bod 1 a § 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa majú vykladať v tom zmysle, že sumy, ktoré územnosprávny celok ukladajúci odpad na skládku dlhuje prevádzkovateľovi skládky, ako sú sumy dlžné z dôvodu úhrady poplatku, spadajú pod rozsah pôsobnosti uvedenej smernice a že členské štáty podľa jej § 3 musia zabezpečiť, že v prípade omeškania platby uvedených súm, ktoré možno pripísať tomuto miestnemu územnosprávnemu celku, sa úrok stáva splatným v prospech tohto prevádzkovateľa.

Podpisy

* Jazyk konania: taliančina.